

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3420/2021
24.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Рамиза Ћоровић, адвокат из ..., против туженог Дома за лица ментално ометена у развоју из Тутина, чији је пуномоћник Милош Радојевић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 798/21 од 30.07.2021. године, у седници већа одржаној 24.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 798/21 од 30.07.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П1 113/19 од 01.12.2020. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење в.д. директора туженог Дома за лица ментално ометена у развоју из Тутина број ... од 05.06.2019. године, којим је отказан уговор о раду тужиљи и обавезан тужени да тужиљу врати на рад и распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми, све у року од осам дана од дана пријема пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова поступка исплати износ од 88.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 798/21 од 30.07.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П1 113/19 од 01.12.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је била запослена код туженог на радном месту ... на основу уговора о раду број ... од ... 2006. године са описом послова ... да учествује у ..., а у складу са Правилником о систематизацији послова и радних задатака. Код туженог је 28.02.2019. године извршен инспекцијски надзор Сектора за бригу о породици и социјалној заштити Министарства за запошљавање, борачка и социјална питања из разлога смрти кориснице тог дома ББ, преминуле ... 2019. године око 16 часова, са констатацијом да је забележена смрт највероватније услед дављења кифлом, те да су запослени сазнавши за инцидентни догађај предузели све што је било у њиховој моћи у тим околностима и условима да пружи помоћ и спасу корисницу. Тужени је тужилји доставио упозорење број .../.. од ... 2019. године којим је упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду због несавесног и немарног извршавања радних обавеза, повреде обавезе утврђене Процедуром о организацији и контроли прања руку корисника пре и после оброка, као и због непоштовања радне дисциплине прописане Правилником. Тужилја је туженом доставила одговор на упозорење, али је тужени донео решење о отказу уговора о раду тужилји број ... од 05.06.2019. године због повреде радне обавезе утврђене Процедуром у организацији контроле прања руку корисника пре и после оброка број ... од 03.12.2018. године, као и због непоштовања радне дисциплине прописане Правилницима о радној дисциплини и понашању запослених код туженог број ... од 24.08.2007. године.

Према образложењу оспореног решења до повреде радних обавеза запослене дошло је у вези са смрћу кориснице ББ дана 26.02.2019. године, те да је у поступку провере и испитивања отказних разлога утврђено да је запослена својом кривицом учинила повреду радне обавезе, да је дужност запослене била да упути корисника до трпезарије, тек након што од главне сестре, а у њеном одсуству од радног терапеута и медицинске сестре у смени, добије налог да су створени предуслови за спровођење хигијене и поделу оброка. Такође, обавеза запосленог је била и да подели храну у трпезарији, дакле, у условима који се могу контролисати и спречити наступање догађаја ризичних по здравље и безбедност корисника. С обзиром да је запослена знала да у трпезарији није била могућа подела конзумирања хране, морала је на ту немогућност да укаже медицинској сестри у смени или радном терапеуту у смени, а што тужилја није учинила, већ је самовољно извршила поделу ужине у ходнику у коме се наведена радња, из разлога безбедности корисника, није могла извршити јер није обезбеђена контрола конзумирања оброка од стране надлежних запослених који ту контролу врше. Неизвршавањем наведених дужности поступила је супротно стандардима пажње који се захтевају у обављању послова, односно занемарила је брижљивост на коју је обавезана, већ је несавесно и немарно извршавала радне обавезе утврђене Процедуром о организацији и контроли прања руку корисника пре и после оброка од 03.12.2018. године и није поштовала радну дисциплину прописану Правилима о радној дисциплини и понашању запослених код туженог од 24.08.2007. године. При томе није постојао акт који би прописао поступање запослених у ситуацији када трпезарију није могуће користити за потребе исхране корисника и на који начин би тада била вршена подела оброка.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно закључили да је тужбени захтев тужилје основан и да оспорено решење о отказу уговора о раду није законито, имајући у виду да тужени није доказао пропусте у раду тужилје, као и на који начин је тужилја поступила супротно Процедуре о организацији и контроли прања руку број ... од 03.12.2018. године, те да радње тужилје описане у образложењу оспореног решења нису конкретизоване, јер не садрже тачну радњу која представља пропуст у њеном понашању, као ни везу са правном нормом која такво понашање санкционише, а ни узрочно-последичну везу између понашања тужилје и

штетног догађаја, поготово када се има у виду да је ванредна контрола код туженог утврдила да штетни догађај није последица пропуста у раду запослених код туженог.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

У конкретном случају, оспорено решење је засновано на акту туженог – Процедуре организације и контроле прања руку корисника пре и после оброка од 03.12.2018. године. Ова процедура се односи на активност радног терапеута и ... у циљу формирања навика код корисника за умивањем, облачењем, прањем руку, узимањем хране у смислу прегледа са медицинским радником, док се образложење истог решења односи на указивање на пропусте тужиље у конкретној ситуацији приликом поделе хране корисницима у ходнику објекта, уместо у трпезарији, када је дошло до гушења и смрти кориснице, а да се при томе нигде не наводи у чему се конкретно састоји пропуст у раду тужиље, с обзиром да у опису њених послова, према акту о систематизацији радних места, а ни у поменутој процедури и правилима, нигде не стоји да је обавеза, а тим и одговорност тужиље да одлучује о начину и месту поделе хране штићеницима, због чега је правилан закључак нижестепених судова да наведено понашање тужиље не представља разлог за отказ уговора о раду, те су у том делу ревизијски наводи неосновани. Наиме, у одсуству прописаних правила актима послодавца о организовању оброка у ситуацији када није могуће користити трпезарију, није било основа ставити на терет тужиљи да је својом кривицом учинила повреду радних обавеза, а да није конкретизовано о каквим се радним обавезама ради, због чега су правилно нижестепени судови усвојили тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду. Побичано решење је донето супротно одредби члана 179. став 2. тач. 1. и 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду и зато је незаконито. Како је тужиљи незаконито престао радни однос, тужени је у обавези да тужиљу врати на рад на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

Супротно ревизијским наводима, према налажењу Врховног касационог суда, у поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побичане одлуке, одлучено је као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Како са ревизијом није успео, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, применом чланова 153. став 1. и 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић